

J.M. - Kujtesë sa me thanë!

Contributed by Jozef Martini
Thursday, 17 September 2015

Kujtesë sa me thanë!

J.M.

Kujtesë sa me thanë!

J.M.

Po lexoj se pak netë ma parë një emision televiziv paska kujtue një gafë të bame në Shkodër me rastin e “festimeve për 70-vjetorin e Çlirimit” në nandor të vjetit të kaluem. Në atë rast u vue oroe se në Vorret e Dëshmorëve ishte vendosë një pllakë mermerit ku shkruhej “Lavdi Dëshmorëve të LANÇ” e vazhdonte lista me në krye Pashko Vasën e mandej, mes tjerëve edhe Luigj Gurakuqin, Migjenin e Nikë Pjetër Ndrekën. Sigurisht që asht gafë me i vue në klasifikimin e të ramëve gjatë Luftës së Dytë Botnore persona të vdekun në 1892, 1925, 1938, 1952! Në fakt ky titull i pavetëdijshëm asht hija e gjatë e komunizmit, kur kulti i dëshmorit ishte i lidhun kryesisht me mitin e PKSH si udhëheqëse e LANÇ e ne krye të shkallëve të të gjitha memorialeve vihej partizani me pushkë në krah e me yll në ballë, si pjesë e një procesit të gjatë të shtrembnimit të historisë. Përveç rastit në fjalë, si gjithçka tjetër, krejt procesi i njohjes së statusit të dëshmorit në Shqipni asht i damtuem sepse qe pjesë e një falsifikimit 100% të historisë së Shqipnisë prej PKSH/PPSH e shërbëtorëve të saj. Mohimi i patriotëve të vërtetë nga njena anë dhe ngritja e miteve të rreme nga ana tjetër e damton randë kujtesën tonë historike. Vetëm një kujtesë e ndame bashkarisht, me njohjen e të njajtës shkallë vlerash, ka me na çue në vlerësimin e vërtetë të të parëve tanë që ia dedikuen jetën Shqipnisë, por kjo ditë duket e largët. Përpjekja ma e fundit asht botimi zyrtar i vjetit 2012, “Dëshmorët e Atdheut” (Ministria e Mbrojtjes), por edhe ky botim në 100-vjetorin e Pavarësisë dishmon masakrimin e historisë tonë prej falsifikatorëve të PKSH/PPSH dhe paaftësinë apo mosdëshirën për me dalë prej atij rrethi rrenash.

Në pllakën e sipërpermendun përveç gafës në përcaktimin kohor të aktit të vdekjes gjatë LANÇ asht problematike edhe vetë definicioni i “dëshmorit”. Në fakt, kjo e fundit nuk asht shkamje e Bashkisë së Shkodrës, mbasi Pashko Vasa apo Migjeni e kanë me të vërtetë statusin e dëshmorit të dhanun me 3 nandor 1969. Por na shqiptarët kena edhe problemin me kuptimin e fjalëve. Në fjalorët e gjuhës shqipe, në të gjithë, për fjalën “dëshmor” jepet ky kuptim: “Ai që vritet, në luftën për liri e drejtësi shoqërore, ai që fal jetën për të mirën e popullit e të atdheut”. Tashti, në bazë të këtij spjegimi, a janë dëshmorë Pashko Vasa që vdekja i vjen natyrale në shtrat të vet kur ishte guvernator i Libanit apo Migjeni, poeti që ndërroi jetë prej tuberkulozit në një spital të Piemontes në Itali? Edhe në parathaniën e librit në fjalë (2012), ministri flet për martirë (të dyja këto fjalë, “dëshmor” e “martir” kanë në rranjë të tyne fjalën “dëshmi” e “dëshmitar”). Duhet me fillue prej përcaktimit të termit “dëshmor” në fjalorët e shqipes.

Po u konsultue në librin në fjalë statusi i figurave tona të ndrituna të naltpermenduna kujtohena se i afrohet qesharakes, shenjë kjo e punës “serioze”! Dëshmorët listohen me këto të dhana: Emri Atësia Mbiemri/ Vendimi dhe data e dhënies së statusit/ Viti dhe vendi i lindjes/ Viti dhe vëndi i rënies. Përsa i përket “vitit dhe vëndit të rënies”, Pashko Vaso Shkodrani (!), 1892, Beirut Liban; Millosh Gjergj Nikolla, 1938, Itali. Me folë për “rënie” dëshmor të tyne len dyshimet e kuptueshme, por qesharackja qëndron te vendi i lindjes. Për të gjithë jepet emni i qytetit apo katundit ku kanë lé. Vasa, Gurakuqi e Migjeni a e dini se ku?

-Pashko Vaso Shkodrani ka lé në 1825 në Lagjen Ndoc Mazi (Edhe pse vetë Ndoc Mazi, 1920-1944, do lindte një shekull ma vonë)

-Luigj Pjetër Gurakuqi ka lé në 1897 në Perlat Rexhepi.

-Millosh Gjergj Nikolla, 1911 Tre Heronj.

